

Arrest

**nr. 57 071 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 april 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 oktober 2008 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 oktober 2008 verstuurt de verwerende partij instructies naar de bevoegde gemeente om verzoeker een attest van immatriculatie uit te reiken met een geldigheidsduur van drie maanden.

1.3. Verzoeker ontvangt een attest van immatriculatie geldig van 27 september 2009 tot 28 september 2010.

1.4. Op 14 november 2009 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.5. Op 26 april 2010 wordt de in punt 1.4. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd betekend op 8 oktober 2010 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name het attest van nationaliteit nr. 9805080407785040 op naam van (A.A.) kan niet aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. In dit opzicht kan ook het door betrokkene voorgelegde attest van immatriculatie nr. 0.397.689 op naam van (A.A.), dat afgeleverd werd door de gemeente in het kader van een asielaanvraag op basis van door hem verstrekte gegevens, niet aanvaard worden door onze diensten.

Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden werpt verzoeker de schending op van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “*van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting.*” Verzoeker betoogt tevens dat de bestreden beslissing getuigt van een “*vernederende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M.*” en van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt als volgt:

“4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen zijn aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers verblijfsaanvraag als onontvankelijk afwijst omdat hij een attest van nationaliteit voorlegde.4.3.

Dat de weigering wegens afwezigheid van een identiteitsdocument volkomen onterecht is.

De Dienst Vreemdelingenzaken vergeet te vermelden of verliest uit het oog dat de verzoeker reeds in het bezit was van een geldig immatriculatie-attest A, zowel op het ogenblik van de aanvraag op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet als op het ogenblik van de bestreden weigeringsbeslissing.

Dit immatriculatie-attest A had de verzoeker van de Dienst Vreemdelingenzaken verkregen ingevolge de hongerstaking in 2008 waaraan de verzoeker deelgenomen had. Het feit dat de verzoeker in het bezit was van dit geldig immatriculatie-attest impliceert dat de verzoeker reeds voldaan had aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde en (tijdelijk) gemachtigd was tot verblijf. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dan ook compleet ten onrechte dat de verzoeker zijn immatriculatie-attest verkregen had ingevolge de asielaanvraag.

Meer nog, ook in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging motiveert het CAW dat het betrokken verzoekschrift had opgesteld dat het immatriculatie-attest A is afgeleverd door de Dienst

Vreemdelingenzaken op basis van humanitaire redenen, zijnde de hongerstaking waaraan de verzoeker in de periode van 18/09/2008 tpt 14/10/2008 deelnam-Het is pure willekeur vanwege de betrokken overheid om de verzoeker thans af te wijzen op basis van een formele grond hoewel diezelfde overheid er blijkbaar geen graten in zag om het bewuste immatriculatie-attest A af te leveren op basis van éénzelfde wettelijke grond zijnde de humanitaire redenen vervat in art. 9 Vreemdelingenwet én geconfronteerd met éénzelfde afwezigheid van een (reis)paspoort of nationaal identiteitsdocument. De overheid handelt dan ook manifest willekeurig.

4.4.

Verzoeker legde verder zijn nationaliteitsbewijs voor ten bewijze van zijn identiteit.

De Dienst Vreemdelingenzaken uit geen enkele twijfel omtrent de authenticiteit van dit document en de inhoud ervan.

Evenwel miskent de Dienst Vreemdelingenzaken volledig de waarde ervan door te stellen dat dit puur formeel gezien geen (reis)paspoort zou betreffen of een nationale identiteitskaart zou zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken benadert verzoekers bewijs puur formalistisch en gaat voorbij aan de waarde van dit document.

Inderdaad, de wetgever heeft zich tot doel gesteld de identificatie van de kandidaat-aanvrager eenvoudiger en betrouwbaarder te maken door hem te verplichten zijn identiteitsgegevens te bewijzen aan de hand van identiteitsdocumenten.

Verzoekers document bevestigt de identiteit én de nationaliteit van de verzoeker. Er kan omtrent deze gegevens derhalve geen redelijke betwisting bestaan.

De verwerende partij miskent derhalve de ratio legis van de wetswijziging inzake de verplichte voorlegging van een identiteitsdocument.

4.5.

De bestreden beslissing is derhalve kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen."

In zijn repliekmemoirie volhardt verzoeker in zijn enig middel en ondersteunend betoog.

2.2. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing "een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M." uitmaakt, aangezien verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt. Verzoeker laat eveneens na te concretiseren welke "algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur" hij geschonden acht benevens het zorgvuldigheidsbeginsel. Het komt de Raad niet toe dit te gaan distilleren uit het betoog van verzoeker. Ook op dit vlak acht de Raad het middel onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1, van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

2.6. In casu wordt verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat *“de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”*

2.7. Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoonst”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

2.8. Waar verzoeker betoogt dat *“De Dienst Vreemdelingenzaken vergeet te vermelden of verliest uit het oog dat de verzoeker reeds in het bezit was van een geldig immatriculatie-attest A, zowel op het ogenblik van de aanvraag op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet als op het ogenblik van de bestreden weigeringsbeslissing.”*, gaat hij eraan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met zijn attest van immatriculatie aangezien de bestreden beslissing uiteenzet waarom dit document niet kan aanvaard worden.

2.9. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift *“Het feit dat de verzoeker in het bezit was van dit geldig immatriculatie-attest impliceert dat de verzoeker reeds voldaan had aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde”*, maar deze overtuiging vindt nergens juridische grondslag, minstens toont verzoeker niet aan op grond van welke bepaling een vreemdeling die in het bezit is van een attest van immatriculatie waarop zijn verklaarde identiteit en nationaliteit geacteerd werden, en waarop blijkens het administratief dossier uitdrukkelijk aangebracht werd dat het *“geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”* is, vrijgesteld is van het overleggen van *“een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een kopie van de nationale identiteitskaart”* wanneer hij een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indient.

2.10. Verzoeker is de overtuiging toegedaan dat de verwerende partij zich bezondigt aan *“pure willekeur”* door hem enerzijds een attest van immatriculatie uit te reiken ook al ontbreekt een reispaspoort of nationaal identiteitsdocument en anderzijds de bestreden beslissing te treffen wegens het ontbreken van een reispaspoort of nationaal identiteitsdocument. Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek dat ondanks het ontbreken van een reispaspoort of nationaal identiteitsdocument hij een attest van immatriculatie kreeg uitgereikt. Verder werd blijkens het administratief dossier nergens gesteld dat de in de punten 1.2. en 1.3. bedoelde attesten van immatriculatie, die voor beperkte duur werden uitgereikt, verzoeker zouden vrijstellen van het overleggen van een reispaspoort of nationaal identiteitsdocument bij het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die gericht is op een lang verblijf in het Rijk.

2.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn in punt 1.4. bedoelde aanvraag een *“attestation de nationalité”* voegde, opgesteld door de *“Le service Consulaire de l’Ambassade de la République Islamique d’Afghanistan en Belgique”*, waarin gemeld wordt dat meneer A.A. in het bezit is van de Afghaanse nationaliteit (*“est en possession de la nationalité Afghan”*). Verzoeker poneert dat de verwerende partij *“formalistisch”* te werk gaat door voorbij te gaan aan de waarde van het document,

maar de Raad kan het geen schending achten van de in het middel op ontvankelijke wijze opgeworpen bepalingen en beginsel indien de verwerende partij dit document dat als titel "*attestation de nationalité*" (attest van nationaliteit) draagt, niet beschouwt als "*een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart*", zoals vereist bij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Daar komt nog bij dat verzoeker bij zijn aanvraag geen motivering voegde waarom hij van "*Le service Consulaire de l'Ambassade de la République Islamique d'Afghanistan en Belgique*" slechts een attest van nationaliteit verkreeg en geen paspoort, reistitel of nationaal identiteitsdocument. De bestreden beslissing stelt daaromtrent "*Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. (...)*" en de Raad stelt vast dat verzoeker deze vaststelling niet betwist.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA